

NEDERLANDSE EDITIE

SNAPSHOT

JE BENT PRECIES WAAR
JE HOORT ... BIJ MIJ

KAY COVE

EEN
Lennox

*Nu
Las Vegas*

Ik klem het roze briefje in mijn vuist en weet niet zeker of ik opgelucht of in paniek moet zijn. Ik kan niet geloven dat ze nog steeds roze briefjes uitdelen. Een ontslagmail, zeker. Maar een echte roze kopie die me ontslaat uit mijn functie als beleidsmedewerker is... komisch. Het is prima. Ik haat dit callcenter toch. De baan was een wrede en ongewone straf. Ik zal de arbeidsvoorwaarden wel missen. Er zijn niet veel bedrijven die je op je eerste dag al medische en tandheelkundige vergoeding bieden.

Fuck. Ik raak mijn wang aan.

En natuurlijk begint mijn tand weer pijn te doen zodra ik mijn tandartsverzekering kwijt ben. Wat een toeval.

Ik dacht dat ik meer tijd nodig had om mijn werkplek leeg te ruimen. Mijn collega's hebben mini cactussen, kleurrijke pennenhouders of kleine opbergvakjes voor hun boeken, sleutels en lippenbalsems. Alles om deze saaie ruimtes wat comfortabeler te maken tijdens onze tien uur durende diensten. Het enige wat ik moet opruimen, zijn een paar polaroidfoto's, een tijdschrift en

de proteïnerepen die ik elke dag bij de automaat koop. Ik weet niet waarom ik ze blijf kopen. Ik eet ze niet.

Zuchtend maak ik de paar foto's los die ik op het ingebouwde prikbord aan de muur van mijn werkplek heb geprikt. Eén is van mijn vader en mijn oude pitbull Boggle. De volgende is van mij en mijn beste vrienden, Finn en Avery, die een komisch grote cheeseburger delen in een plaatselijk restaurant dat te zien was in *Diners, Drive-ins and Dives*. Dat was een leuke dag. Ik ben gezegend met een neef die mijn beste vriend is en zijn lieve verloofde, die nog nooit heeft geklaagd dat ik altijd hun derde wiel aan de wagen ben.

Niet dat ik het derde wiel zou moeten zijn. Ik heb een relatie. Maar ik ben me ervan bewust dat het een beetje raar is dat ik me meer op mijn gemak voel bij Finn en Avery dan met mijn vriend. Alan is leuk, maar hij doet me denken aan school. Goed voor me, maar godverdomme, wat zie ik er op sommige dagen tegenop om te gaan. Ik weet hoe dat klinkt, maar ik ben nu zevenentwintig. Ik probeer volwassen dingen te kiezen.

Ik maak de laatste foto los: mijn moeder en ik poseren bij de Grand Canyon. Een vreemde heeft deze foto voor ons gemaakt. We dragen dezelfde zonnebril. Mijn haar was toen nog in een felle kleur geverfd. Op de foto lach ik en mijn moeder doet alsof ze aan mijn paarse haar likt omdat ze altijd zei dat ik eruitzag als een waterijsje.

Ze zal woedend zijn dat ik vandaag ontslagen ben. Mam heeft haar nek uitgestoken om mij deze baan te bezorgen. Maar tussen de training en drie weken op de telefooncentrale, hield ik het bijna drie maanden vol. Dat is... iets. Toch?

'Lennox!' Het lijkt meer op een kreet dan op iets anders. Ik weet wie het is, maar ik zie Brooke niet. Ik leun achterover en kijk over de hele rij hokjes. 'Ongelooflijk.' Ze gaat weer verder met haar gezeur vanaf een onbekende locatie.

'Waar ben je?' vraag ik, vooral aan mezelf.

Ik draai mijn kleine, lege metalen vuilnisbak om en hijs mezelf omhoog om over de zee van hokjes heen te kijken. *Ah, daar is ze.* Ik zie de rode knot boven op haar hoofd door de rijen kronkelen.

De enorme verdieping van de klantenservice is zo slecht

ontworpen. Ik kan niet geloven dat deze plek door de brandinspectie is gekomen. Brookes bureau ligt in wat alleen maar beschreven kan worden als een doodlopende zijstraat. Ze moet zich door een ingewikkeld rattendoolhof manoeuvreren om bij de kantine, de liften, de uitgang of het bureau van haar beste vriendin op het werk te komen. Als dit gebouw spontaan in vlammen zou opgaan, zou de helft van de beleidsmedewerkers op deze verdieping er zeker aan gaan. Als ik een fatsoenlijk ontslaggesprek had gekregen, zou dat een van mijn vele klachten over deze baan zijn geweest.

Maar ik heb de ultieme misdaad begaan. Reden voor ontslag op staande voet. Er was geen gesprek, geen ontslagvergoeding, geen genade. Het enige wat ik deed, was de telefoon ophangen bij een klant.

Als Brooke eindelijk mijn hokje bereikt, is ze aan het hijgen. Haar headset zit nog steeds vast op haar hoofd, het snoer bungelt als een ketting. ‘Ontslagen?’ vraagt ze.

Ik knik plechtig, maar laat toch een kleine grijns zien.

Ze snuift: ‘Laten we dit kreng dumpen. Ik ga met je mee.’

Mijn lach is halfslachtig. ‘Hoe ben je erachter gekomen?’

‘De bedrijfschat. Ineens is je gebruikersnaam weg en je e-mail is niet meer actief.’ Haar grote ogen staan verbijsterd, alsof het zo schokkend is dat er iemand is ontslagen. Mensen komen en gaan dagelijks – het is een enorm callcenter voor autoverzekeringen. Er gaat minstens één keer per dag iemand door het lint en stormt naar buiten met zijn middelvinger in de lucht. We juichen hardop voor ze. In stilte benijden we ze. Aan de andere kant van de glazen voordeuren is de vrijheid. De enige reden dat we allemaal vastzitten is omdat het zo verdomd goed betaalt.

‘Ben ik al verwijderd? Shit, dat was snel,’ mompel ik.

Het telefoontje dat een einde maakte aan mijn kortstondige carrière bij Advantage Insurance was amper een uur geleden. Op het moment dat ik ophing, kreeg ik een bericht van mijn baas:

Kom naar vergaderzaal A. Nu, alstublieft.

‘Laat ze de klere krijgen. Rot op met deze plek. Zoals ik al zei, ik ga met je mee.’

Ik klak met mijn tong. ‘Ik waardeer de solidariteit, maar je weet dat je dat niet kunt doen. Je bent zo dichtbij.’

Brooke is hier al zes maanden langer dan ik. Ze wordt bijna gepromoveerd tot assistent-manager. Dat is de droom. Je tijd uitzitten aan de telefoon, promotie maken en manager worden; dan hoef je nooit meer klantenservicegesprekken te voeren. Voor de doorzetters duurt het ongeveer een jaar. Als je dat helse jaar van verbale zweepslagen en misbruik kunt overleven, komen al je dromen uit... Als je dromen middenmanagement bij een verzekeringsmaatschappij inhouden, welteverstaan.

Brooke slaat haar armen om me heen en knijpt me stevig vast. Ik snak naar adem als ik haar omhels. Haar kauwgomzoete bodyspray is zo sterk dat ik tranen in mijn ogen krijg. Ze moet onlangs nog gesprayd hebben.

‘Deze plek is waardeloos zonder jou.’

‘Mee eens,’ zegt Beth, die uit haar hokje voor me opduikt.

‘Sorry,’ zeg ik, terwijl ik zachter praat. ‘Zijn we te luidruchtig?’

Beth, nog een van mijn favoriete mensen op deze saaie plek, wijst naar haar headset. ‘Nee, ik heb die klootzak in de wacht staan. Hij was onbeleefd, nu kan hij wachten. Ik draag hem over aan de verkoopafdeling voor een nieuwe polis...’ Ze glimlacht sluw. ‘Over ongeveer vijftien minuten.’

‘Zal dat je metriek niet verpesten, brave meid?’ vraagt Brooke haar, terwijl ze wijst naar het gigantische elektronische bord dat op de voorste muur van de verdieping is bevestigd. ‘Je staat in de top vijf van het klassement.’

Een ander leuk aspect van deze baan is dat ze ons publiekelijk beoordelen. Ik neem aan dat Advantage Insurance denkt dat een beetje gezonde competitie motiverend is, niet vernederend. Ze plakken onze namen op het digitale bord dat ons voortdurend rangschikt op basis van gespreksgegevens zoals

efficiëntie, oplossing van het eerste gesprek en klanttevredenheidsonderzoeken. Alleen de beste dertig vertegenwoordigers worden tegelijk weergegeven. Mijn naam heeft er maar één keer op gestaan en dat was van korte duur. Waarschijnlijk een toevalstreffer.

Beth haalt haar schouders op. 'Ik zal een paar rangen zakken voor het straffen van deze klant. Echt een stuk vreten. Hij probeert zijn vriendin op een geheime polis te zetten waar zijn vrouw niet bij kan. Ik zei hem dat we alleen een bestuurder konden toevoegen als ze in hetzelfde huishouden woonden. Toen vroeg hij me of ik dom genoeg was om te denken dat zijn vrouw en vriendin onder hetzelfde dak woonden.'

Brooke knarst met haar tanden en snauwt: 'Waarom zijn mannen zo open over het feit dat ze klootzakken zijn? Ik begrijp niet eens...' Ze stopt en ademt diep in voordat ze haar ogen sluit. Ze knijpt in haar neusbrug en mompelt: 'Fijne plek... fijne plek... fijne plek.'

Arme Brooke werd onlangs bedrogen. Het was het hoofdonderwerp van veel van onze uitbarstingen in de kantine. Mannen. Uit solidariteit sluit ik me aan bij de ontevreden monologen. Ik heb al heel wat eikels gedatet, maar nu ben ik samen met een goede man. Alan is een heer uit het boekje. Hij is gewoon een beetje nuchter. Hij zou me nooit bedriegen. Hij zou er gewoon een punt achter zetten, de gepaste tijd wachten voordat hij weer zou daten en dan verder gaan. Waarom neem ik dat aan? Letterlijk omdat we dat gesprek hebben gehad.

Een keer in bed, vlak na de seks – en dan heb ik het over knuffelen, met onze bezwete lichamen nog steeds aan elkaar vastgeplakt – vroeg Alan wat de juiste hoeveelheid tijd was die stellen zouden moeten wachten om met nieuwe mensen te daten nadat ze uit elkaar zijn gegaan. Ik had hem waarschijnlijk moeten vragen waarom hij er in godsnaam over dacht om het uit te maken terwijl ik nog steeds naakt in zijn armen lag, maar ik was overrompeld. Hij zei dat we minstens een maand moesten wachten voor een scharrel, maar drie maanden voor iets serieus. Daar ging ik in mee. Mijn eigenlijke antwoord was: 'Als ik er zin in heb', maar dat klonk een beetje brutaal voor zo'n kwetsbaar gesprek.

Ik moet toegeven dat het niet echt romantisch was dat hij onze mogelijke breuk plande tijdens een intiem gesprek, maar ik waardeerde de eerlijkheid. Mijn vorige relaties, hoewel veel gepassioneerder, waren op zijn zachtst gezegd instabiel. Ze eindigden altijd op dezelfde manier: ik die bedrogen werd, een week met vreselijke katers en het verven van mijn haar in een nieuwe kleur.

Ik wil geen mannen meer die dronken worden van navelshots van een stripper. Ik wil een man die om acht uur 's ochtends nuchter is omdat hij een baan heeft. Ik wil niet de hele dag afgeleid worden, dus ik ben niet het meisje dat bij de telefoon ligt te wachten. Ik wil gewoon een man die belt. Geen Pop-Tarts meer. Tegenwoordig koop ik proteïnerepen. Ik vind het dus een goede zaak dat Alan geklede broeken met penbeschermers draagt. Ook al zijn penbeschermers het minst sexy ding op aarde.

Alan is veilig.

We gingen een jaar met elkaar om voordat we officieel vriend en vriendin werden. Na bijna twee jaar dat ik de man ken, opent hij nog steeds deuren voor me en trekt hij stoelen voor me naar achteren. Elke keer als ik hem zie, is het eerste wat hij doet me complimenteren. Hij neemt me mee uit eten naar dure restaurants waarvan ik weet dat hij ze niet kan betalen. En als ik iets kleins probeer te bestellen om attent te zijn, staat hij erop dat ik de biefstuk, een dure cocktail én een toetje neem. Hij is goed voor me. Dus ik negeer het feit dat we ongeveer net zoveel seksuele chemie hebben als twee kogelvissen. Zo voelt het soms om met hem te zoenen. Twee mensen die hun lippen tuiten en met hun gezichten tegen elkaar botsen. Ik zweer dat hij nog steeds een beetje schrikt als ik mijn tong over zijn lippen laat glijden.

‘O, kijk eens aan. Hij heeft het gesprek afgebroken,’ zegt Beth terwijl ze haar headset afzet. ‘Ik vraag me af of zijn vrouw thuis is gekomen. Eikel.’

‘Oké,’ mopper ik terwijl ik mijn foto's in mijn tas stop. ‘Wie wil er een ergonomisch sta-bureau? Mijn werkplek ligt officieel voor het oprapen.’

‘Ik zou wel willen, maar ik moet in de buurt van mijn pod blijven,’ moppert Brooke. ‘Pod,’ herhaalt ze. ‘Alsof we een team orka’s zijn. Ze stimuleren de camaraderie echt de laatste tijd.’

Ik grijns naar haar. ‘Waarschijnlijk omdat verloop duur is en ze al niet genoeg vertegenwoordigers hebben.’

Ze fronsen allebei, maar Beth is degene die iets zegt. ‘We zullen je missen. Laten we vrijdag iets gaan drinken op de Strip. Die nieuwe club, Ventura? Zodra we klaar zijn met werken, oké? Dan komen we je halen.’

Ik knik. ‘Oké. Klinkt goed.’

Het is een leuke gedachte, maar het zal waarschijnlijk niet gebeuren. We maken altijd grote plannen en haken dan af omdat een lange week op deze plek het leven uit ons zuigt. De laatste tijd blijf ik in het weekend thuis en kijk ik films tot ik in slaap val. Alan werkt ‘s nachts en in het weekend, dus ga ik meestal naar Finn en Avery. Ze geven me nooit het gevoel dat ik niet welkom ben. Tenzij ze zin hebben in luide, wilde seks. Ik herken het meestal wanneer hun spelletje voetjevrijen op de bank een beetje te intens wordt, en dan ga ik er zelf vandoor.

‘Meiden, ga weer aan het werk voordat jullie ook ontslagen worden.’ Ik blaas een kus naar mijn vriendinnen. ‘Tot aan de andere kant.’

‘Laat ons weten hoe zonneshijn eruitziet, oké? En vers water en echt eten,’ zegt Brooke vanachter me. ‘We zullen je missen hier in de dodencel.’

Ik lach de hele weg naar de lobby van het gebouw om haar dramatische sarcasme. Ik zeg gedag tegen de receptioniste en wens haar een fijne dag alsof er niets aan de hand is en ik gewoon aan het einde van mijn dienst ben. Ik zal niet liegen, ik zet een beetje energie in mijn loopje. Je weet dat een baan niet geschikt voor je is wanneer je nu officieel blut bent zonder verzekering en zonder uitzicht op een andere baan... maar je je toch opgetogen voelt.

Helaas verdwijnt het vrolijke gevoel van opluchting snel wanneer ik mijn moeder buiten het gebouw op me zie wachten. Haar armen gekruist, haar nette, blauwe blouse gekreukeld. In haar donkergrijze pantalon, die net boven de enkel is

afgezoomd, komen haar puntige zwarte hakken goed tot hun recht. Ze tikt met haar voet, wat duidelijk aangeeft wanneer ze haar kalmte probeert te bewaren.

Het brengt me terug naar de middelbare school toen ik constant in de problemen zat. Altijd als ik een zesje haalde op school... tikte ze met haar voet. De keer dat ze me betrapte toen ik stiekem terug naar mijn slaapkamer ging nadat een jongen me om één uur 's nachts had afgezet... tikte ze met haar voet. De keer dat ik met haar auto tegen de stoeprand botste en haar voorband aan de bestuurderskant beschadigde... tikte ze heel agressief met haar voet.

‘Waar zijn je spullen?’ vraagt mam, haar lippen bewegen nauwelijks.

Ik klop op mijn tas. ‘Hier.’

‘Ze laten je niet meer in het gebouw, Lennox. Je moet al je spullen meenemen.’ Mam is een directeur aan de verkoopkant van Advantage Insurance. Ik vraag me niet af hoe ze erachter is gekomen. Roddels gaan als een lopend vuurtje in een callcenter. Iemand heeft haar waarschijnlijk getipt op het moment dat ik verdween uit de lijst van het bedrijf.

‘Dat weet ik, mam. Dat heb ik ook gedáán. Ik had hier niet veel liggen.’

Ze ademt dramatisch uit. ‘Ik kan een vroege lunchpauze nemen. Wil je erover praten? Misschien onder het genot van een broodje?’

Ik knijp één oog dicht en schud mijn hoofd naar haar. ‘Probeer me niet te paaien met een hele Italian B.M.T. met alles erop en eraan, extra augurken, mayo en de speciale vinaigrette. Ik weet dat je me alleen maar de les wil lezen over ontslagen worden.’

Ze trekt haar wenkbrauwen op bij mijn antwoord. ‘Dat wil ik ook. Maar die beschrijving was nogal specifiek. Het klinkt alsof je een broodje wil.’

Ik trek mijn wenkbrauwen weer op. ‘Betaal jij?’

‘Tuurlijk,’ zegt ze.

‘Kunnen we de preek overslaan?’

‘Nee,’ snauwt ze.

Mijn maag knort precies op tijd. ‘Prima. Broodje en preek, dan. Jouw auto of de mijne?’

Mam spot. ‘Ik stap niet in die metalen rammelkast die jij een voertuig noemt. Ik wil niet eens dat mijn kind in dat ding rijdt. Ik dacht dat deze baan je een beetje dichterbij een aanbataling voor iets veiligere zou brengen.’

We slaan linksaf, op weg naar de speciale parkeerplaatsen. Alle directeuren krijgen een speciale plek met hun initialen op een parkeerplaats gespoten.

‘Wat is er gebeurd, Lennox? Ik dacht dat het goed ging.’

‘Ik hing op bij een klant,’ antwoord ik simpelweg. ‘Ze hebben me ontslagen. Dat was het. Er is geen spannend verhaal. Ik heb een regel overtreden en daar heb ik de prijs voor betaald.’ Ik hou mijn ogen op mijn ballerina’s gericht. De zolen zijn zo versleten dat ik het koude beton onder mijn voeten kan voelen. Vegas is nooit ijskoud, maar in december is de lucht fris genoeg om de trottoirs af te koelen.

‘Ik begrijp waarom je ontslagen bent. Ik vraag wat je bezielde om op te hangen bij een klant. Het is letterlijk het eerste wat ze je leren tijdens de opleiding. Advantage is de enige dealbreaker. Simeon Walters van mijn verkoopteam schold een klant uit over de telefoon. Ik heb hem gerapporteerd. Maar werd hij ontslagen? Nee. Want hij had niet opgehangen.’

‘Mam,’ zeg ik, terwijl ik stilsta. ‘Wat is je punt?’

Ze draait zich naar me toe met haar handen op haar heupen en een uitdagende blik. Haar voet begint weer te tikken. ‘Mijn punt is: je bent ongelooflijk slim, Lennox. Dit was met opzet. Je wilde ontslagen worden.’

Is dat waar? Misschien.

‘N-O-E-L.’ Ik zeg alle letters los van elkaar.

‘Wat?’ vraagt ze.

‘Hoe spreek je dat uit?’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes, maar speelt mee. ‘No-Elle.’

‘Inderdaad.’ Ik beaam dat met een snelle knik. ‘Dat zei ik ook toen het bescrypt binnenkwam. “Goedemiddag, spreek ik met meneer Noel?”’ imiteer ik met mijn klantenservice-agentsstem. ‘Ik had het mis. Het werd uitgesproken als “Noll”, wat rijmt op tol.’

‘Lennox, waar gaat dit heen?’

‘Nou, ik verontschuldigde me voor het verkeerd uitspreken van zijn naam, corrigeerde mezelf en vroeg hoe ik hem kon helpen met zijn polis.’

‘Oké...’

‘Toen noemde hij me een analfabeet, ongeschoold kutwijf, en zei dat ik de weinige hersencellen die ik had moest gebruiken om hem door te verbinden met iemand die Engels sprak. Ik had zijn polisgegevens voor me. Hij is tweeënzeventig jaar oud.’

Mams mond valt open. ‘Dat was nergens voor nodig.’

‘Nee, mam,’ mopper ik. ‘Het was eigenlijk heel nodig. Het hielp me mijn kop uit het zand te halen. Ik ga niet nog een minuut bij een baan werken die meer geeft om statistieken dan om hun werknemers die gepest en geïntimideerd worden. Het is niet alleen vandaag. Ik heb tientallen soortgelijke verhalen. Elke dag word ik metaforisch bespuugd en in mijn gezicht geslagen. Ik wil lange dagen maken. Ik wil in het weekend werken. Ik wil zelfs toiletten schrobben. Maar ik ga geen werk doen waar ik niet gerespecteerd word zoals een verdomd mens zou moeten worden.’

Mams armen zijn nog steeds stevig voor haar borst gekruist, maar haar voet stopt in ieder geval met tikken. ‘Lennox, als je moeder wil ik door die telefoon kruipen, de stok van die man pakken en hem ermee slaan. Maar –’

‘Altijd een maar...’

‘Maar als je moeder word ik verondersteld je over het leven te leren. Ja, mensen kunnen vreselijk zijn. En het spijt me, maar je moet veerkrachtiger zijn dan dat. Je kunt niet elke strijd winnen. Die man is gemeen, maar wie staat hier nu zonder baan? Ik bedoel, heb je al naar je tand laten kijken? Je hebt er al maanden last van. En je bent zevenentwintig, oud genoeg voor een jaarlijks uitstrijkje en borstonderzoek. Je moet gaan nadenken over sparen voor je pensioen. De bijstand zal niets meer voor je doen tegen de tijd dat je je pensioen kunt opnemen. Je moet een auto kopen die er niet uitziet alsof hij uit elkaar kan vallen door een licht briesje. Lennox, je zweeft door het leven. Meehelpen in Finns studio, die baantjes als barkeeper, honden

uitlaten... Het zijn geen echte banen. Ik ben bang dat je gaat eindigen zoals je vader.'

'Gelukkig?' vraag ik met een flinke dosis brutaliteit.

Mam fronst. 'Verloren. Failliet. Met een schuldgevoel. Met een vrouw die elke week moet overwerken om zijn astronomische schuld af te betalen. Ik wil een auto voor je kopen, maar ik kan het me niet veroorloven. Door de fouten van je vader kan ik mijn kind niet helpen wanneer ze dat het hardst nodig heeft. Het maakt hem kapot en het maakt mij kapot. Eindig niet zoals wij. Word volwassen, lieverd.'

Als mijn moeder een huiler was, zou ze zeker in tranen zijn. Maar dat is ze niet. Ik denk dat ik haar in mijn hele leven maar één traan heb zien laten. Dat was toen ons huis in beslag werd genomen nadat mijn vader zijn baan verloor en op de zwarte lijst van de financiële sector terechtkwam. Vanaf dat moment ging het bergafwaarts met zijn hobby-achtige copingmechanisme. Hij ging niet terug geld verdienen, maar gaf alleen geld uit dat we niet hadden. We verloren mijn ouderlijk huis. We verloren alles.

'Waarom zijn jullie niet gescheiden?' vraag ik ronduit.

'Lennox.'

'Wat? Ik bedoel alleen op papier, niet dat jullie echt uit elkaar moeten gaan. Pap zei dat scheiden je een nieuwe start zou geven. Waarom heb je dat niet gedaan?'

Mam schudt haar hoofd alsof mijn vraag stom is. 'Schat, het huwelijk is zoveel meer dan papierwerk. Ik ben toegewijd aan je vader – zijn fouten, zijn lasten, zijn pijn. Ze zijn ook van mij. Ik loop niet weg van mijn verbintenis alleen maar omdat het financieel goed uitkomt. Ik ben niet met je vader getrouwd om wat hij me kon geven. Ik ben met hem getrouwd omdat ik van hem hou... En ook een beetje voor zijn lichaam, want je vader,' mama fluit zachtjes, 'is sexy.' Ze trekt haar wenkbrauwen twee keer op.

Ik kijk haar boos aan terwijl ze gniffelt om mijn ongemak. 'Ik zou een hersenoperatie ondergaan alleen al om me dat niet meer te herinneren.'

'Kom op,' plaagt ze, 'elk kind wil coole ouders die nog steeds gek op elkaar zijn.'

‘Ik verzeker je dat dat niet zo is.’

Dat is het probleem. Mijn ouders zijn te gelukkig getrouwd, zelfs na de ondergang van mijn vaders carrière. Mijn totaal onrealistische verwachtingen van mannen komen door mijn stomme ouders en hun belachelijk gezonde huwelijk. Ik geef mijn moeder duizend procent de schuld van al mijn relatiebreuken. Zij is degene die me leerde weg te lopen bij het eerste teken van gebrek aan respect, een bedrieger nooit te vergeven en geen man te tolereren die constant over me heen praat.

Het is het vermelden waard dat ze Alan geweldig vindt. Meer dan eens stuurde ze me artikelen voor mooie, budgetvriendelijke bruiloften voor de geldbewuste bruid. Wist ze maar dat geld niet het enige was dat me tegenhield om me officieel aan Alan te binden.

‘Je bent een betere vrouw dan ik,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik zou ernstige twijfels hebben gehad over mijn huwelijk toen pap Yorkie-Doodles begon te fokken.’

Mam rolt met haar ogen. ‘Yorkipoos,’ corrigeert ze me. ‘Ik had nooit gedacht dat ik puppy’s kon haten, maar mijn huis zal nu voor altijd naar hondenpoep ruiken.’

Ik lach. ‘Mam, luister, maak je geen zorgen om mij. Ik vind wel iets. Een andere volwassen baan, met secundaire arbeidsvoorwaarden.’

Ze blaast een diepe zucht uit en ontspant haar schouders. ‘Oké. Kom op,’ zegt ze, terwijl ze haar hoofd naar achteren gooit en naar haar auto gebaart. ‘Ik wil een chocoladekoekje.’

‘Zwakke bestelling. Iedereen weet dat het om de frambozen cheesecake koekjes draait.’

‘Bleh.’ Ze loopt naar haar SUV. ‘Het is chocolade of niets. Fruit hoort niet in koekjes.’

‘Hé, mam?’

‘Ja?’

‘Je zou nu een echte eikel kunnen zijn. Je hebt me deze baan bezorgd en ik heb het verknald. Maar bedankt dat je mijn slechte dag niet nog erger hebt gemaakt.’

Ze komt voor me staan en legt haar hand tegen mijn wang. Ik duw me tegen haar hand aan. Ze ruikt nog steeds naar

hetzelfde kruidige, bloemige parfum dat ze al zo lang als ik me kan herinneren draagt. ‘Een oude man noemde je een kutwif, lieverd. Ik denk dat je vandaag genoeg gezeik hebt gehad.’

Ik lach. *Verdomd waar*. Het is tenminste een frisse start.

Hopelijk wordt het vanaf nu makkelijker.

Wees luid. Wees trots. Neem plaats aan het hoofd van de tafel.
Ik wil dat iedereen in de zaal weet dat wanneer mijn vrouw
spreekt, het tijd is om te gaan zitten en te luisteren.

Lennox

Dankzij mijn roekeloze huisgenoot ben ik nog maar twee stappen
verwijderd van een leven op straat.

Met uitzendbaantjes kan ik de rekeningen niet betalen en nu moet ik
ook mijn scubatripje annuleren omdat het te duur voor me is.

Maar nou ja, zo blijf ik in ieder geval gespaard van de verleidelijke
glimlach en de keiharde buikspieren van mijn trainer. Dex is geweldig,
maar hij ziet me als een vriendin... een hele goede vriendin. Dus als hij
hoort dat ik geldproblemen heb, bedenkt hij een manier waarop we
elkaar kunnen helpen.

In een sluw plan om te voorkomen dat haar wereldwijze,
liefdeswantrouwige kleinzoon alleen zou eindigen,
liet Dex zijn oma haar bedrijf na aan Dex zijn... vrouw.

Alleen is hij niet getrouwd. Tot nu, bedoel ik.

Nu ben ik plots CEO en hoofdaandeelhouder van een cruisebedrijf dat
miljarden waard is. Ik ben hier niet op voorbereid en de haaien in de
directiekamer zijn enger dan die in de oceaan.

Maar het is een simpel plan. Een jaar lang speel ik mijn rol,
en dan geef ik het bedrijf aan Dex en gaan we scheiden.

In ruil daarvoor hoef ik me nooit meer zorgen te maken over geld.
Maar al snel realiseer ik me dat het bedrijf in moeilijkheden verkeert en
dat veel mensen mijn hulp nodig hebben. En nu ik me gedraag als de
baas, zie ik een blik in Dex' ogen die ik nog nooit eerder heb gezien.
Iets meer dan vriendelijk... Want de laatste tijd lijkt het niet alsof hij me
'vrouw' noemt om de schijn op te houden.

ISBN 978-94-6440-792-1

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING.BE](https://www.instagram.com/SVMPUBLISHING.BE)

 [SVMPUBLISHING](https://www.facebook.com/SVMPUBLISHING)